

Publicatieblad van de Europese Unie

C 182

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

61e jaargang

28 mei 2018

Inhoud

IV Informatie

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2018/C 182/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

V Bekendmakingen

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2018/C 182/02	Zaak C-80/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 6 februari 2018 — Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado en Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.	2
2018/C 182/03	Zaak C-81/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 6 februari 2018 — Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Zaak C-82/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 6 februari 2018 — Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado en Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.	4
2018/C 182/05	Zaak C-83/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 7 februari 2018 — Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U./Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Zaak C-97/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Noord-Nederland (Nederland) op 12 februari 2018 — Openbaar Ministerie tegen ET	7

NL

2018/C 182/07	Zaak C-99/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 12 februari 2018 door FTI Touristik GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 30 november 2017 in zaak T-475/16, FTI Touristik GmbH/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie	8
2018/C 182/08	Zaak C-130/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Düsseldorf (Duitsland) op 19 februari 2018 — flihtright GmbH / Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Zaak C-134/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Arbeidsrechtbank Antwerpen (België) op 19 februari 2018 — Maria Vester tegen Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)	9
2018/C 182/10	Zaak C-143/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Bonn (Duitsland) op 23 februari 2018 — Antonio Romano, Lidia Romano / DSL Bank	9
2018/C 182/11	Zaak C-160/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 28 februari 2018 — X BV tegen Staatssecretaris van Financiën	10
2018/C 182/12	Zaak C-163/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Noord-Nederland (Nederland) op 1 maart 2018 — HQ, pro se en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger voor haar minderjarige kind IP, JO tegen Aegean Airlines SA	11
2018/C 182/13	Zaak C-179/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Arbeidsrechtbank Gent (België) op 7 maart 2018 — Ronny Rohart tegen Federale Pensioendienst	12
2018/C 182/14	Zaak C-180/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 9 maart 2018 — Agrenergy Srl / Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Zaak C-184/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Central Administrativo Sul (Portugal) op 12 maart 2018 — Fazenda Pública / Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Zaak C-185/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 9 maart 2018 — Oro Efectivo, S.L./Diputación Foral de Bizkaia	13
2018/C 182/17	Zaak C-192/18: Beroep ingesteld op 15 maart 2018 — Europese Commissie / Republiek Polen . . .	14
2018/C 182/18	Zaak C-201/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de cour d'appel de Mons (België) op 19 maart 2018 — Mydibel SA / Belgische Staat	15
2018/C 182/19	Zaak C-206/18: Beroep ingesteld op 23 maart 2018 — Europese Commissie / Republiek Polen . . .	16
2018/C 182/20	Zaak C-221/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 27 maart 2018 door Électricité de France (EDF) tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 16 januari 2018 in zaak T-747/15, EDF / Commissie	17
2018/C 182/21	Zaak C-247/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 9 april 2018 door de Italiaanse Republiek tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 25 januari 2018 in zaak T-91/16, Italië / Commissie	18
Gerecht		
2018/C 182/22	Zaak T-271/10 RENV: Arrest van het Gerecht van 11 april 2018 — H / Raad („Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid — Nationaal ambtenaar gedetacheerd bij de EUPM in Bosnië en Herzegovina — Besluit tot overplaatsing — Bevoegdheid van het hoofd van de EUPM tot overplaatsing van een gedetacheerd nationaal ambtenaar — Motiveringsplicht — Misbruik van bevoegdheid — Kennelijk onjuiste beoordeling — Psychisch geweld”)	20

2018/C 182/23	Zaak T-274/15: Arrest van het Gerecht van 10 april 2018 — Alcogroup en Alcodis/Commissie („Beroep tot nietigverklaring — Concurrentie — Kartels — Markten voor bio-ethanol en ethanol — Administratieve procedure — Beschikking waarbij een inspectie wordt gelast — Controlebevoegdheden van de Commissie — Bescherming van het vertrouwelijke karakter van de communicatie tussen advocaten en cliënten — Documenten die na een vorige inspectie zijn uitgewisseld — Weigering van de Commissie om de betrokken inbreukprocedures op te schorten — Niet voor beroep vatbare handeling — Niet-ontvankelijkheid”)	20
2018/C 182/24	Zaak T-732/16 R: Beschikking van de president van het Gerecht van 22 maart 2018 — Valencia Club de Fútbol/Commissie („Kort geding — Staatssteun — Steun van Spanje aan bepaalde betaaldvoetbalclubs — Overheidsgarantie van een overheidsinstantie — Besluit waarbij de steun onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging — Geen spoedeisendheid”)	21
2018/C 182/25	Zaak T-766/16 R: Beschikking van de president van het Gerecht van 22 maart 2018 — Hércules Club de Fútbol/Commissie („Kort geding — Staatssteun — Steun van Spanje aan bepaalde betaaldvoetbalclubs — Overheidsgarantie van een overheidsinstantie — Besluit waarbij de steun onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging — Geen spoedeisendheid”)	22
2018/C 182/26	Zaak T-361/17: Beschikking van het Gerecht van 21 maart 2018 — Eco-Bat Technologies e.a./Commissie („Beroep tot nietigverklaring — Mededingingsregelingen — Markt van de recycling van accu's — Besluit tot rectificatie van een besluit waarbij een inbreuk op artikel 101 VWEU wordt vastgesteld en geldboeten worden opgelegd — Beroepstermijn — Aanvang — Tardiviteit — Niet-ontvankelijkheid”)	22
2018/C 182/27	Zaak T-574/17: Beschikking van het Gerecht van 21 maart 2018 — UD / Commissie („Openbare dienst — Begunstigde van een overlevingspensioen — Sociale zekerheid — Afwijzing van een verzoek om voorafgaande toestemming met het oog op de verkrijging van vergoeding van bepaalde ziektekosten — Nieuw verzoek — Louter bevestigend besluit — Beroepstermijn — Niet-ontvankelijkheid”)	23
2018/C 182/28	Zaak T-34/18: Beroep ingesteld op 24 januari 2018 — Giove Gas/EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Zaak T-135/18: Beroep ingesteld op 5 maart 2018 — Szegedi / Parlement	24
2018/C 182/30	Zaak T-198/18: Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Chrysses Demetriades & Co. en Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Raad e.a.	26
2018/C 182/31	Zaak T-203/18: Beroep ingesteld op 23 maart 2018 — VQ / ECB	26
2018/C 182/32	Zaak T-219/18: Beroep ingesteld op 30 maart 2018 — Piaggio & C./EUIPO — Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)	28
2018/C 182/33	Zaak T-228/18: Beroep ingesteld op 5 april 2018 — Transtec / Commissie	29

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2018/C 182/01)

Laatste publicatie

PB C 166 van 14.5.2018

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 161 van 7.5.2018

PB C 152 van 30.4.2018

PB C 142 van 23.4.2018

PB C 134 van 16.4.2018

PB C 123 van 9.4.2018

PB C 112 van 26.3.2018

Deze teksten zijn beschikbaar in
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 6 februari 2018 — Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado en Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.

(Zaak C-80/18)

(2018/C 182/02)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Verwerende partijen: Administración General del Estado en Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.

Prejudiciële vragen

- 1) Staat het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”, in samenhang met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin de grondbeginselen van gelijkheid en non-discriminatie zijn vastgelegd, betrokken op de regeling die is vervat in artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2009/72/EG ⁽¹⁾, voor zover daarmee onder meer wordt beoogd een concurrerende en niet-discriminerende markt voor elektriciteit tot stand te brengen, die slechts mag worden verstoord om redenen van algemeen economisch belang, waaronder de bescherming van het milieu, in de weg aan de instelling van belastingen die uitsluitend worden geheven op ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie, wanneer het voornaamste doel van deze belastingen niet milieugerelateerd is, maar gericht is op het verhogen van belastinginkomsten uit de productie van elektriciteit op een wijze die tot gevolg heeft dat deze ondernemingen, in vergelijking met andere ondernemingen die dezelfde activiteit verrichten, een grotere bijdrage moeten leveren aan de financiering van het tarieftekort?
- 2) Staat het Europese recht toe dat in een concurrerende, niet-discriminerende elektriciteitsmarkt milieubelastingen worden opgelegd op grond van de milieulast die inherent is aan nucleaire activiteiten, zonder dat dit op enigerlei wijze wordt geconcretiseerd in de wettelijke regeling (de rechtvaardiging wordt gegeven in de preambule van de wet), met als gevolg dat, met betrekking tot de belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen, de internalisering van de te dekken kosten niet wordt weerspiegeld in de wettekst met normatieve kracht, en er met betrekking tot de opslag van radioactieve afvalstoffen evenmin sprake is van enige concretisering, gegeven het feit dat de beheer- en opslagkosten reeds worden gedekt door andere belastingen, terwijl de bestemming van de opbrengsten bovendien niet duidelijk is bepaald en de genoemde ondernemingen zich gedwongen zien om wettelijke aansprakelijkheid te aanvaarden tot een bedrag van 1,2 miljard EUR?
- 3) Wordt voldaan aan het vereiste in lid 2 van artikel 3 van genoemde richtlijn, te weten dat de verplichtingen die worden opgelegd op grond van een algemeen economisch belang, waaronder begrepen de bescherming van het milieu, duidelijk moeten zijn gedefinieerd en transparant, niet-discriminerend en controleerbaar moeten zijn, wanneer de milieudoelstellingen en de onderscheidende en definiërende kenmerken van milieubelastingen niet zijn omschreven in het deel van de wettelijke regeling dat normatieve kracht heeft?

- 4) Staan de beginselen dat „de vervuiler betaalt”, zoals neergelegd in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en van gelijkheid en non-discriminatie, zoals vastgelegd in de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2005/89/EG ⁽²⁾, voor zover zij beogen „de interne markt voor elektriciteit naar behoren te laten functioneren” door de lidstaten op te dragen „ervoor [te zorgen] dat de overeenkomstig deze richtlijn vastgestelde maatregelen niet discriminerend zijn en geen onredelijke belasting voor de marktdeelnemers [...] vormen”, in de weg aan een nationale regeling die de lasten van de financiering van het tarieftekort verdeelt over alle ondernemingen in de elektriciteitssector, maar ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie (met uitsluiting van ondernemingen die elektriciteit opwekken uit waterkracht, die wordt beschouwd als een hernieuwbare energiebron) relatief hogere belastingen oplegt, waardoor zij een grotere bijdrage moeten leveren dan andere ondernemingen die actief zijn in de energiemarkt, die deze hogere lasten niet hoeven te dragen en waarvan sommige meer milieuverontreiniging veroorzaken, welke hogere lasten worden gerechtvaardigd op grond van redenen van milieubescherming, gegeven de aan nucleaire activiteiten inherente risico's en onzekerheden, zonder dat de kosten worden geconcretiseerd en zonder dat de milieudoelstellingen waaraan de opbrengsten zullen worden besteed worden omschreven, terwijl op het beheer en de opslag van afvalstoffen reeds andere belastingen worden geheven en de ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie wettelijke aansprakelijkheid hebben aanvaard, met als gevolg dat de in een geliberaliseerde interne markt vereiste vrije mededinging wordt vervalst ten voordele van elektriciteitsproducerende ondernemingen die deze milieubelastingen niet hoeven te dragen, hoewel zij gebruikmaken van productiebronnen die meer verontreiniging veroorzaken?
- 5) Is een belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen die ontstaan bij de opwekking van elektriciteit uit nucleaire energie, die uitsluitend wordt geheven in de sector van nucleaire elektriciteitsopwekking en alle andere sectoren die dergelijke afvalstoffen zouden kunnen produceren buiten beschouwing laat, waardoor andere ondernemingen die een activiteit verrichten waarbij ze gebruikmaken van nucleair materiaal of nucleaire bronnen niet worden belast, ook al heeft die activiteit gevolgen voor het te beschermen milieuaspect, in strijd met het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”?

⁽¹⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG (PB 2009, L 211, blz. 55).

⁽²⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 18 januari 2006 inzake maatregelen om de zekerheid van de elektriciteitsvoorziening en de infrastructuurinvesteringen te waarborgen (PB 2006, L 33, blz. 22).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 6 februari 2018 — Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado

(Zaak C-81/18)

(2018/C 182/03)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Endesa Generación, S.A.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Staat het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”, in samenhang met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin de grondbeginselen van gelijkheid en non-discriminatie zijn vastgelegd, betrokken op de regeling die is vervat in artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2009/72/EG ⁽¹⁾, voor zover daarmee onder meer wordt beoogd een concurrerende en niet-discriminerende markt voor elektriciteit tot stand te brengen, die slechts mag worden verstoord om redenen van algemeen economisch belang, waaronder de bescherming van het milieu, in de weg aan de instelling van belastingen die uitsluitend worden geheven op ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie, wanneer het werkelijke doel van deze belastingen niet milieugerelateerd is, maar gericht is op het verhogen van belastinginkomsten uit de productie van elektriciteit op een wijze die tot gevolg heeft dat deze ondernemingen, in vergelijking met andere ondernemingen die dezelfde activiteit verrichten, een grotere bijdrage moeten leveren aan de financiering van het tarieftekort?

- 2) Staat het genoemde Europese recht eraan in de weg dat in een concurrerende, niet-discriminerende elektriciteitsmarkt milieubelastingen worden opgelegd op grond van de milieulast die inherent is aan nucleaire activiteiten, zonder dat dit op enigerlei wijze wordt geconcretiseerd in de wettelijke regeling (de rechtvaardiging wordt gegeven in de preambule van de wet), met als gevolg dat, met betrekking tot de belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen, de internalisering van de te dekken kosten niet wordt weerspiegeld in de wettekst met normatieve kracht, en er met betrekking tot de opslag van radioactieve afvalstoffen evenmin sprake is van enige concretisering, gegeven het feit dat de beheer- en opslagkosten reeds worden gedekt door andere belastingen, terwijl de bestemming van de opbrengsten bovendien niet duidelijk is bepaald en de genoemde ondernemingen zich gedwongen zien om wettelijke aansprakelijkheid te aanvaarden tot een bedrag van 1,2 miljard EUR?
- 3) Staat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2009/72/EG, waarin wordt bepaald dat de specifieke verplichtingen die in het algemeen belang, waaronder begrepen de bescherming van het milieu, worden opgelegd aan de sector van nucleaire elektriciteitsopwekking, duidelijk moeten zijn gedefinieerd en transparant, niet-discriminerend en controleerbaar moeten zijn, in de weg aan de bij wet 15/2012 ingestelde belastingen, wanneer de milieudoelstellingen en de definiërende kenmerken van milieubelastingen niet zijn geconcretiseerd in het deel van de wettelijke regeling dat normatieve kracht heeft?
- 4) Staan de beginselen dat „de vervuiler betaalt”, zoals neergelegd in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en van gelijkheid en non-discriminatie, zoals vastgelegd in de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2005/89/EG ⁽¹⁾, voor zover zij beogen „de interne markt voor elektriciteit naar behoren te laten functioneren” door de lidstaten op te dragen „ervoor [te zorgen] dat de overeenkomstig deze richtlijn vastgestelde maatregelen niet discriminerend zijn en geen onredelijke belasting voor de marktdeelnemers [...] vormen”, in de weg aan een nationale regeling die de lasten van de financiering van het tarieftekort verdeelt over alle ondernemingen in de elektriciteitssector, maar ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie (met uitsluiting van ondernemingen die elektriciteit opwekken uit waterkracht, die wordt beschouwd als een hernieuwbare energiebron) relatief hogere belastingen oplegt, waardoor zij een grotere bijdrage moeten leveren dan andere ondernemingen die actief zijn in de energiemarkt, die deze hogere lasten niet hoeven te dragen en waarvan sommige meer milieuverontreiniging veroorzaken, welke hogere lasten worden gerechtvaardigd op grond van redenen van milieubescherming, gegeven de aan nucleaire activiteiten inherente risico's en onzekerheden, zonder dat de kosten worden geconcretiseerd en zonder dat de milieudoelstellingen waaraan de opbrengsten zullen worden besteed worden omschreven, terwijl de kosten voor het beheer en de opslag van afvalstoffen reeds door andere belastingen worden gedekt en de ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie wettelijke aansprakelijkheid hebben aanvaard, met als gevolg dat de in een geliberaliseerde interne markt vereiste vrije mededinging wordt vervalst ten voordele van elektriciteitsproducerende ondernemingen die deze milieubelastingen niet hoeven te dragen, hoewel zij gebruikmaken van productiebronnen die meer verontreiniging veroorzaken?
- 5) Staat artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarin het beginsel is neergelegd dat „de vervuiler betaalt”, in de weg aan een belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen die ontstaan bij de opwekking van elektriciteit uit nucleaire energie, die uitsluitend wordt geheven in de sector van nucleaire elektriciteitsopwekking en alle andere sectoren die dergelijke afvalstoffen zouden kunnen produceren buiten beschouwing laat, waardoor andere ondernemingen die een activiteit verrichten waarbij ze gebruikmaken van nucleair materiaal of nucleaire bronnen niet worden belast, ook al heeft die activiteit effect op milieubeschermingswaarden?

⁽¹⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG (PB 2009, L 211, blz. 55).

⁽²⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 18 januari 2006 inzake maatregelen om de zekerheid van de elektriciteitsvoorziening en de infrastructuurinvesteringen te waarborgen (PB 2006, L 33, blz. 22).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 6 februari 2018 — Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado en Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.

(Zaak C-82/18)

(2018/C 182/04)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Endesa Generación, S.A.

Verwerende partijen: Administración General del Estado en Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.

Prejudiciële vragen

- 1) Staat het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”, in samenhang met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin de grondbeginselen van gelijkheid en non-discriminatie zijn vastgelegd, betrokken op de regeling die is vervat in artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2009/72/EG ⁽¹⁾, voor zover daarmee onder meer wordt beoogd een concurrerende en niet-discriminerende markt voor elektriciteit tot stand te brengen, die slechts mag worden verstoord om redenen van algemeen economisch belang, waaronder de bescherming van het milieu, in de weg aan de instelling van belastingen die uitsluitend worden geheven op ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie, wanneer het voornaamste doel van deze belastingen niet milieugerelateerd is, maar gericht is op het verhogen van belastinginkomsten uit de productie van elektriciteit op een wijze die tot gevolg heeft dat deze ondernemingen, in vergelijking met andere ondernemingen die dezelfde activiteit verrichten, een grotere bijdrage moeten leveren aan de financiering van het tarieftekort?
- 2) Staat het Europese recht toe dat in een concurrerende, niet-discriminerende elektriciteitsmarkt milieubelastingen worden opgelegd op grond van de milieulast die inherent is aan nucleaire activiteiten, zonder dat dit op enigerlei wijze wordt geconcretiseerd in de wettelijke regeling (de rechtvaardiging wordt gegeven in de preambule van de wet), met als gevolg dat, met betrekking tot de belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen, de internalisering van de te dekken kosten niet wordt weerspiegeld in de wettekst met normatieve kracht, en er met betrekking tot de opslag van radioactieve afvalstoffen evenmin sprake is van enige concretisering, gegeven het feit dat de beheer- en opslagkosten reeds worden gedekt door andere belastingen, terwijl de bestemming van de opbrengsten bovendien niet duidelijk is bepaald en de genoemde ondernemingen zich gedwongen zien om wettelijke aansprakelijkheid te aanvaarden tot een bedrag van 1,2 miljard EUR?
- 3) Wordt voldaan aan het vereiste in lid 2 van artikel 3 van genoemde richtlijn, te weten dat de verplichtingen die worden opgelegd op grond van een algemeen economisch belang, waaronder begrepen de bescherming van het milieu, duidelijk moeten zijn gedefinieerd en transparant, niet-discriminerend en controleerbaar moeten zijn, wanneer de milieudoelstellingen en de onderscheidende en definiërende kenmerken van milieubelastingen niet zijn omschreven in het deel van de wettelijke regeling dat normatieve kracht heeft?
- 4) Staan de beginselen dat „de vervuiler betaalt”, zoals neergelegd in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en van gelijkheid en non-discriminatie, zoals vastgelegd in de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2005/89/EG, voor zover zij beogen „de interne markt voor elektriciteit naar behoren te laten functioneren” door de lidstaten op te dragen „ervoor [te zorgen] dat de overeenkomstig deze richtlijn vastgestelde maatregelen niet discriminerend zijn en geen onredelijke belasting voor de marktdeelnemers [...] vormen”, in de weg aan een nationale regeling die de lasten van de financiering van het tarieftekort verdeelt over alle ondernemingen in de elektriciteitssector, maar ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie (met uitsluiting van ondernemingen die elektriciteit opwekken uit waterkracht, die wordt beschouwd als een hernieuwbare energiebron) relatief hogere belastingen oplegt, waardoor zij een grotere bijdrage moeten leveren dan andere ondernemingen die actief zijn in de energiemarkt, die deze hogere lasten niet hoeven te dragen en waarvan sommige meer milieuverontreiniging veroorzaken, welke hogere lasten worden gerechtvaardigd op grond van redenen van milieubescherming, gegeven de aan nucleaire activiteiten inherente risico's en onzekerheden, zonder dat de kosten worden geconcretiseerd en zonder dat de milieudoelstellingen waaraan de opbrengsten zullen worden besteed worden omschreven, terwijl op het beheer en de opslag van afvalstoffen reeds andere belastingen worden geheven en de ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie wettelijke aansprakelijkheid hebben aanvaard, met als gevolg dat de in een geliberaliseerde interne markt vereiste vrije mededinging wordt vervalst ten voordele van elektriciteitsproducerende ondernemingen die deze milieubelastingen niet hoeven te dragen, hoewel zij gebruikmaken van productiebronnen die meer verontreiniging veroorzaken?

- 5) Is een belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen die ontstaan bij de opwekking van elektriciteit uit nucleaire energie, die uitsluitend wordt geheven in de sector van nucleaire elektriciteitsopwekking en alle andere sectoren die dergelijke afvalstoffen zouden kunnen produceren buiten beschouwing laat, waardoor andere ondernemingen die een activiteit verrichten waarbij ze gebruikmaken van nucleair materiaal of nucleaire bronnen niet worden belast, ook al heeft die activiteit gevolgen voor het te beschermen milieuaspect, in strijd met het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”?

(¹) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 7 februari 2018 — Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U./Administración General del Estado

(Zaak C-83/18)

(2018/C 182/05)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Iberdrola Generación Nuclear, S.A.U.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Staat het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”, in samenhang met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin de grondbeginselen van gelijkheid en non-discriminatie zijn vastgelegd, betrokken op de regeling die is vervat in artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2009/72/EG (¹), voor zover daarmee onder meer wordt beoogd een concurrerende en niet-discriminerende markt voor elektriciteit tot stand te brengen, die slechts mag worden verstoord om redenen van algemeen economisch belang, waaronder de bescherming van het milieu, in de weg aan de instelling van belastingen die uitsluitend worden geheven op ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie, wanneer het voornaamste doel van deze belastingen niet milieugerelateerd is, maar gericht is op het verhogen van belastinginkomsten uit de productie van elektriciteit op een wijze die tot gevolg heeft dat deze ondernemingen, in vergelijking met andere ondernemingen die dezelfde activiteit verrichten, een grotere bijdrage moeten leveren aan de financiering van het tarieftekort?
- 2) Staat het Europese recht toe dat in een concurrerende, niet-discriminerende elektriciteitsmarkt milieubelastingen worden opgelegd op grond van de milieulast die inherent is aan nucleaire activiteiten, zonder dat dit op enigerlei wijze wordt geconcretiseerd in de wettelijke regeling (de rechtvaardiging wordt gegeven in de preambule van de wet), met als gevolg dat, met betrekking tot de belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen, de internalisering van de te dekken kosten niet wordt weerspiegeld in de wettekst met normatieve kracht, en er met betrekking tot de opslag van radioactieve afvalstoffen evenmin sprake is van enige concretisering, gegeven het feit dat de beheer- en opslagkosten reeds worden gedekt door andere belastingen, terwijl de bestemming van de opbrengsten bovendien niet duidelijk is bepaald en de genoemde ondernemingen zich gedwongen zien om wettelijke aansprakelijkheid te aanvaarden tot een bedrag van 1,2 miljard EUR?
- 3) Wordt voldaan aan het vereiste in lid 2 van artikel 3 van genoemde richtlijn, te weten dat de verplichtingen die worden opgelegd op grond van een algemeen economisch belang, waaronder begrepen de bescherming van het milieu, duidelijk moeten zijn gedefinieerd en transparant, niet-discriminerend en controleerbaar moeten zijn, wanneer de milieudoelstellingen en de onderscheidende en definiërende kenmerken van milieubelastingen niet zijn omschreven in het deel van de wettelijke regeling dat normatieve kracht heeft?

- 4) Staan de beginselen dat „de vervuiler betaalt”, zoals neergelegd in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en van gelijkheid en non-discriminatie, zoals vastgelegd in de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2005/89/EG, voor zover zij beogen „de interne markt voor elektriciteit naar behoren te laten functioneren” door de lidstaten op te dragen „ervoor [te zorgen] dat de overeenkomstig deze richtlijn vastgestelde maatregelen niet discriminerend zijn en geen onredelijke belasting voor de marktdeelnemers [...] vormen”, in de weg aan een nationale regeling die de lasten van de financiering van het tarieftekort verdeelt over alle ondernemingen in de elektriciteitssector, maar ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie (met uitsluiting van ondernemingen die elektriciteit opwekken uit waterkracht, die wordt beschouwd als een hernieuwbare energiebron) relatief hogere belastingen oplegt, waardoor zij een grotere bijdrage moeten leveren dan andere ondernemingen die actief zijn in de energiemarkt, die deze hogere lasten niet hoeven te dragen en waarvan sommige meer milieuverontreiniging veroorzaken, welke hogere lasten worden gerechtvaardigd op grond van redenen van milieubescherming, gegeven de aan nucleaire activiteiten inherente risico's en onzekerheden, zonder dat de kosten worden geconcretiseerd en zonder dat de milieudoelstellingen waaraan de opbrengsten zullen worden besteed worden omschreven, terwijl op het beheer en de opslag van afvalstoffen reeds andere belastingen worden geheven en de ondernemingen die elektriciteit opwekken uit nucleaire energie wettelijke aansprakelijkheid hebben aanvaard, met als gevolg dat de in een geliberaliseerde interne markt vereiste vrije mededinging wordt vervalst ten voordele van elektriciteitsproducerende ondernemingen die deze milieubelastingen niet hoeven te dragen, hoewel zij gebruikmaken van productiebronnen die meer verontreiniging veroorzaken?
- 5) Is een belasting op de productie van verbruikte splijtstoffen en radioactieve afvalstoffen die ontstaan bij de opwekking van elektriciteit uit nucleaire energie, die uitsluitend wordt geheven in de sector van nucleaire elektriciteitsopwekking en alle andere sectoren die dergelijke afvalstoffen zouden kunnen produceren buiten beschouwing laat, waardoor andere ondernemingen die een activiteit verrichten waarbij ze gebruikmaken van nucleair materiaal of nucleaire bronnen niet worden belast, ook al heeft die activiteit gevolgen voor het te beschermen milieuaspect, in strijd met het in artikel 191, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde beginsel dat „de vervuiler betaalt”?

(¹) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG (PB 2009, L 211, blz. 55).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Noord-Nederland (Nederland)
op 12 februari 2018 — Openbaar Ministerie tegen ET**

(Zaak C-97/18)

(2018/C 182/06)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Noord-Nederland, locatie Leeuwarden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Openbaar Ministerie

Verweerder: ET

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 12, eerste lid, van het Kaderbesluit 2006/783/JBZ (¹) zo worden uitgelegd dat bij de tenuitvoerlegging in Nederland van een door een beslissingsstaat overgedragen confiscatiebeslissing lijfswang als bedoeld in artikel 577c van het Wetboek van Strafvordering kan worden toegepast, mede gelet op de beslissing van de Hoge Raad van 20 december 2011 (²), inhoudende dat lijfswang heeft te gelden als penalty in de zin van artikel 7, eerste lid, van het EVRM?

- 2) Maakt het voor de mogelijkheid tot het toepassen van lijfswang verschil of het recht van de beslissingsstaat eveneens de mogelijkheid tot toepassing van lijfswang kent?

⁽¹⁾ Kaderbesluit van de Raad van 6 oktober 2006 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen tot confiscatie (PB 2006, L 328, blz. 59).

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP9449

Hogere voorziening ingesteld op 12 februari 2018 door FTI Touristik GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 30 november 2017 in zaak T-475/16, FTI Touristik GmbH/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

(Zaak C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: FTI Touristik GmbH (vertegenwoordiger: A. Parr, Rechtsanwältin)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Harald Prantner en Daniel Giersch

Conclusies

- de beslissing van de Achtste kamer van het Gerecht van 30 november 2017 (T-475/16) vernietigen;
- het EUIPO verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert aan dat het arrest van het Gerecht in strijd is met artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009 ⁽¹⁾. De beslissing is onvoldoende gemotiveerd en er is geen rekening gehouden met alle feitelijke omstandigheden die in wisselwerking met elkaar vereist zijn voor de beoordeling van het gevaar voor verwarring. Daardoor heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk, PB L 78, blz. 1, zoals gewijzigd [vervangen door verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 inzake het Uniemark, PB L 154, blz. 1]

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Düsseldorf (Duitsland) op 19 februari 2018 — flightright GmbH / Eurowings GmbH

(Zaak C-130/18)

(2018/C 182/08)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: flightright GmbH

Verwerende partij: Eurowings GmbH

Prejudiciële vraag

Dient artikel 5, lid 1, onder c), iii), van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat evenmin sprake is van een recht op schadevergoeding in geval van annulering minder dan zeven dagen voor de geplande vertrektijd wanneer de passagier door de andere vlucht in totaal minder dan drie uur, maar meer dan twee uur tijd verliest, omdat de feitelijke aankomsttijd ten opzichte van de geplande aankomsttijd meer dan twee uur, maar minder dan drie uur later is?

⁽¹⁾ PB 2004, L 46, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Arbeidsrechtbank Antwerpen (België) op 19 februari 2018 — Maria Vester tegen Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Zaak C-134/18)

(2018/C 182/09)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Maria Vester

Verweerder: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Prejudiciële vraag

Worden de artikelen 45 en 48 van het Verdrag van 25 maart 1957 betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) geschonden, wanneer de laatst bevoegde lidstaat bij aanvang van arbeidsongeschiktheid, na afloop van een wachttijd van 52 weken arbeidsongeschiktheid, tijdens dewelke ziekte-uitkeringen werden toegekend, het recht op invaliditeitsuitkering weigert op basis van artikel 57 van verordening (EG) nr. 883/2004 ⁽¹⁾ van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, en de andere, niet laatst bevoegde lidstaat voor het onderzoek van het recht op een geprorateerde invaliditeitsuitkering een wachttijd van 104 weken hanteert overeenkomstig het nationale recht van deze lidstaat?

Is het in dat geval verstaanbaar met het recht op vrij verkeer dat de betrokkene tijdens dit wachttijdengat wordt aangewezen op sociale bijstand, of verplichten de artikelen 45 en 48 VWEU de niet laatst bevoegde staat ertoe om het recht op invaliditeitsuitkeringen te onderzoeken na afloop van de wachttijd onder de wetgeving van de laatst bevoegde staat, ook al staat het nationale recht van de niet laatst bevoegde lidstaat dit niet toe?

⁽¹⁾ PB 2004, L 166, blz. 1

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Bonn (Duitsland) op 23 februari 2018 — Antonio Romano, Lidia Romano / DSL Bank

(Zaak C-143/18)

(2018/C 182/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Bonn

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Antonio Romano, Lidia Romano

Verwerende partij: DSL Bank

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 6, lid 2, onder c), van richtlijn 2002/65/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wetgeving of praktijk die, zoals in het hoofdgeding, niet voorziet in de uitsluiting van het herroepingsrecht wanneer de overeenkomst op uitdrukkelijk verzoek van de consument door beide partijen volledig is uitgevoerd voordat de consument van zijn herroepingsrecht gebruikmaakt?
- 2) Moeten artikel 4, lid 2, artikel 5, lid 1, artikel 6, lid 1, tweede alinea, tweede streepje, en artikel 6, lid 6, van richtlijn 2002/65/EG aldus worden uitgelegd dat voor het naar behoren ontvangen van de naar nationaal recht voorgeschreven informatie bij toepassing van artikel 5, lid 1, en artikel 3, lid 1, onder 3), van richtlijn 2002/65/EG en voor de uitoefening van het herroepingsrecht door de consument naar nationaal recht, uitsluitend moet worden uitgegaan van een normaal geïnformeerde, redelijk omzichtige en oplettende gemiddelde consument op basis van alle relevante feitelijke gegevens en alle omstandigheden rond de sluiting van deze overeenkomst?
- 3) Indien de eerste en de tweede vraag ontkennend worden beantwoord:

Moet artikel 7, lid 4, van richtlijn 2002/65/EG aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale regelgeving van een lidstaat die bepaalt dat de aanbieder, na kennisgeving van de herroeping van een op afstand gesloten overeenkomst, de consument bovenop het bedrag dat hij krachtens de overeenkomst op afstand van de consument heeft ontvangen, ook een gebruiksvergoeding voor dit bedrag verschuldigd is?

⁽¹⁾ Richtlijn 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 september 2002 betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van richtlijnen 90/619/EEG, 97/7/EG en 98/27/EG van de Raad (PB 2002, L 271, blz. 16).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland)
op 28 februari 2018 — X BV tegen Staatssecretaris van Financiën**

(Zaak C-160/18)

(2018/C 182/11)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: X BV

Verweerder: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de leden 2, 4 en 5, van artikel 3 van verordening (EG) nr. 1484/95 ⁽¹⁾ in samenhang gelezen met artikel 141 van verordening (EG) nr. 1234/2007 ⁽²⁾ zo worden uitgelegd dat met het daarin omschreven controlemechanisme, ook in het geval van een controle achteraf, niet méér is beoogd dan te verzekeren dat aan de bevoegde autoriteiten tijdig feiten of omstandigheden met betrekking tot opeenvolgende transacties ter kennis kunnen komen die twijfel kunnen oproepen over de juistheid van de opgegeven cif-invoerprijs en die aanleiding kunnen vormen voor nader onderzoek?

Of is een daar tegenover staande opvatting juist, en moet het in de leden 2, 4 en 5 van artikel 3 van verordening nr. 1484/95 omschreven controlemechanisme, ook in het geval van een controle achteraf, zo worden uitgelegd dat een of meer doorverkopen door de importeur op de communautaire markt tegen een lagere prijs dan de opgegeven cif-invoerprijs van de zending, verhoogd met het bedrag aan verschuldigde rechten bij invoer, niet voldoen aan de vereiste (afzet)condities op de communautaire markt zodat reeds daarom aanvullende rechten worden verschuldigd? Maakt het voor beantwoording van laatstbedoelde vraag verschil of de hiervoor bedoelde doorverkoop of doorverkopen door de importeur hebben plaatsgevonden tegen een prijs die lager is dan de geldende representatieve prijs? Is in dit verband van belang dat de representatieve prijs gedurende de periode voorafgaand aan 11 september 2009 op een andere wijze werd berekend dan gedurende de periode na die datum? Maakt het voor de beantwoording van deze vragen voorts uit of de afnemers in de Unie met de importeur verbonden ondernemingen zijn?

- 2) Als uit de beantwoording van de hiervoor onder 1 weergegeven vragen volgt dat het doorverkopen met verlies voldoende aanwijzing vormt om de opgegeven cif-invoerprijs te verwerpen, hoe dient dan de hoogte van de verschuldigde aanvullende rechten te worden bepaald? Dient die grondslag te worden vastgesteld volgens de methoden die zijn voorgeschreven voor de bepaling van de douanewaarde in de artikelen 29 tot en met 31 van verordening (EEG) nr. 2913/92 ⁽³⁾ van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek? Of moet die grondslag uitsluitend worden vastgesteld op basis van de geldende representatieve prijs? Staat gedurende de periode voorafgaand aan 11 september 2009 aan gebruikmaking van de in die periode vastgestelde representatieve prijs artikel 141, lid 3, van verordening (EG) nr. 1234/2007 in de weg?
- 3) Indien uit de beantwoording van de vragen 1 en 2 volgt dat voor de verschuldigdheid van aanvullende rechten doorslaggevend is dat ingevoerde producten met verlies zijn doorverkocht op de communautaire markt en alsdan voor de berekening van de hoogte van de verschuldigde aanvullende rechten de representatieve prijs als grondslag moet worden genomen, zijn de leden 2, 4 en 5 van artikel 3 van verordening (EG) 1484/95 dan verenigbaar met artikel 141 van verordening (EG) nr. 1234/2007, dit in het licht van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 13 december 2001, Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1484/95 van de Commissie van 28 juni 1995 houdende bepalingen voor de toepassing van de aanvullende invoerrechten in de sectoren slachtpluimvee en eieren, alsmede voor ovaalbumine, en houdende vaststelling van deze rechten en intrekking van Verordening nr. 163/67/EEG (PB 1995, L 145, blz. 47).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad van 22 oktober 2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten (Integrale-GMO-verordening) (PB 2007, L 299, blz. 1).

⁽³⁾ PB 1992, L 302, blz. 1.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Noord-Nederland (Nederland)
op 1 maart 2018 — HQ, pro se en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger voor haar
minderjarige kind IP, JO tegen Aegean Airlines SA**

(Zaak C-163/18)

(2018/C 182/12)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Noord-Nederland

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekers: HQ, pro se en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger voor haar minderjarige kind IP, JO

Verweerster: Aegean Airlines SA

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 8, lid 2, van verordening nr. 261/2004 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een passagier die op grond van de (in het nationale recht geïmplementeerde) richtlijn 90/[314]/EEG ⁽²⁾ betreffende pakketreizen het recht heeft om zijn reisorganisator aan te spreken tot terugbetaling van zijn ticket, geen terugbetaling van de luchtvaartmaatschappij meer kan vorderen?

- 2) Indien het antwoord op vraag 1 bevestigend luidt, kan een passagier de luchtvaartmaatschappij dan toch tot terugbetaling van zijn ticket aanspreken, indien aannemelijk is dat zijn reisorganisator, ingeval deze aansprakelijk zou worden gesteld, financieel niet in staat is om het ticket daadwerkelijk terug te betalen en die reisorganisator ook geen garantiemaatregelen heeft getroffen om terugbetaling te waarborgen?

- ⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).
- ⁽²⁾ Richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreispakketten (PB 1990, L 158, blz. 59).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Arbeidsrechtbank Gent (België) op 7 maart 2018 — Ronny Rohart tegen Federale Pensioendienst

(Zaak C-179/18)

(2018/C 182/13)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Arbeidsrechtbank Gent

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Ronny Rohart

Verweerder: Federale Pensioendienst

Prejudiciële vraag

Moet het beginsel van de loyale samenwerking zoals vastgelegd in artikel 4, § 3, VEU, in samenhang met het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie zoals vastgelegd in de verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 259/68 ⁽¹⁾ van de Raad van 29 februari 1968, aldus worden uitgelegd dat het er zich tegen verzet dat de wettelijke regeling van een lidstaat niet toestaat dat bij de berekening van het rustpensioen van een werknemer op basis van zijn prestaties in die lidstaat, rekening wordt gehouden met de militaire dienst die betrokkene in die lidstaat heeft vervuld, omdat betrokkene op het ogenblik van zijn militaire dienst en ook daarna onafgebroken ambtenaar was van de Europese Unie en daardoor niet voldoet aan de voorwaarden voor een gelijkstelling zoals voorzien in de wettelijke regeling van die lidstaat?

- ⁽¹⁾ Verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968 tot vaststelling van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen, alsmede van bijzondere maatregelen welke tijdelijk op de ambtenaren van de Commissie van toepassing zijn (Statuut van de ambtenaren) (PB 1968, L 56, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 9 maart 2018 — Agrenergy Srl / Ministero dello Sviluppo Economico

(Zaak C-180/18)

(2018/C 182/14)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Agrenergy Srl

Verwerende partij: Ministero dello Sviluppo Economico

Prejudiciële vraag

Moet artikel 3, lid 3, onder a), van richtlijn 2009/28/EG ⁽¹⁾ — mede gelet op het beginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen en het geheel van regelingen die op grond van de richtlijn zijn ingevoerd ter bevordering van het opwekken van energie uit hernieuwbare bronnen — aldus worden uitgelegd dat het met het Unierecht onverenigbaar is dat de Italiaanse regering in nationale wetgeving de mogelijkheid heeft gekregen om de hoogte van de eerder vastgestelde bedragen van de stimuleringsmaatregelen bij opeenvolgende uitvoeringsbesluiten te verlagen of zelfs tot nul terug te brengen.

⁽¹⁾ Richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG (PB L 140, blz. 16).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Central Administrativo Sul (Portugal) op 12 maart 2018 — Fazenda Pública / Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Zaak C-184/18)

(2018/C 182/15)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Central Administrativo Sul

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Fazenda Pública

Verwerende partijen: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Prejudiciële vraag

Moeten de artikelen 12, 56, 57 en 58 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap [thans de artikelen 18, 63, 64 en 65 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie], in hun onderlinge samenhang gelezen, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling als die in het hoofdgeding (artikel 43, lid 2, van de Código do IRS, goedgekeurd bij Decreto-Lei nr. 442-A/88 van 30 november 1988, zoals gewijzigd bij Lei nr. 109-B/2001 van 27 december 2001), volgens welke meerwaarden uit de vervreemding van een in een lidstaat (Portugal) gelegen onroerend goed door een staatsburger van die lidstaat die ingezetene is van een derde land (Angola), zwaarder worden belast dan meerwaarden die uit dezelfde soort handelingen ontstaan voor een ingezetene van de Staat waarin dat onroerend goed is gelegen?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 9 maart 2018 — Oro Efectivo, S.L./Diputación Foral de Bizkaia

(Zaak C-185/18)

(2018/C 182/16)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Oro Efectivo, S.L.

Verwerende partij: Diputación Foral de Bizkaia

Prejudiciële vraag

Verzetten richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde⁽¹⁾, het uit deze richtlijn voortvloeiende beginsel van fiscale neutraliteit en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin die richtlijn wordt uitgelegd, zich tegen een nationale regeling op grond waarvan een lidstaat betaling van een andere indirecte belasting dan de belasting over de toegevoegde waarde (btw) kan verlangen van een ondernemer of beroepsbeoefenaar die een roerende zaak (met name goud, zilver of juwelen) koopt van een particulier, indien:

- 1) de gekochte zaak middels haar verwerking en latere overdracht bestemd is voor de uitoefening van de bedrijfsactiviteiten van die ondernemer;
- 2) aan btw onderworpen handelingen worden verricht wanneer de gekochte zaak opnieuw in het handelsverkeer wordt gebracht, en
- 3) de in die lidstaat geldende wetgeving de ondernemer of beroepsbeoefenaar bij dergelijke handelingen niet toestaat het bedrag af te trekken dat op grond van die belasting over de eerste transactie is betaald?

⁽¹⁾ PB 2006, L 347, blz. 1.

Beroep ingesteld op 15 maart 2018 — Europese Commissie / Republiek Polen

(Zaak C-192/18)

(2018/C 182/17)

Procestaal: Pools

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Polen

Conclusies

- vaststellen dat de Republiek Polen, door in artikel 13, punten 1 tot en met 3, van de wet van 12 juli 2017 tot wijziging van de wet inzake de organisatie van de gewone rechtbanken een verschil in pensioenleeftijd in te voeren tussen mannen en vrouwen die de functie bekleden van rechter van gewone rechtbanken, rechter van de Sąd Najwyższy (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken) en openbaar aanklager, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 157 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 5, onder a), en artikel 9, lid 1, onder f), van richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (herschikking)⁽¹⁾, en
- vaststellen dat de Republiek Polen, door in artikel 13, punt 1, van deze wet de pensioenleeftijd van rechters van gewone rechtbanken te verlagen en tegelijkertijd de minister van Justitie het recht te geven te besluiten tot verlenging van de periode van actieve dienst van rechters overeenkomstig artikel 1, punt 26, onder b) en c), van deze wet, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 19, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en
- de Republiek Polen verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie verwijt de Republiek Polen dat zij door in artikel 13, punten 1 tot en met 3, van de wet van 12 juli 2017 tot wijziging van de wet inzake de organisatie van de gewone rechtbanken een verschil in pensioenleeftijd in te voeren tussen mannen en vrouwen die de functie bekleden van rechter van gewone rechtbanken, rechter van de Sąd Najwyższy (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken) en openbaar aanklager en door in artikel 13, punt 1, van deze wet de pensioenleeftijd van rechters van gewone rechtbanken te verlagen en tegelijkertijd de minister van Justitie het recht te geven te besluiten tot verlenging van de periode van actieve dienst van rechters overeenkomstig artikel 1, punt 26, onder b) en c), van deze wet, niet de verplichtingen is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 157 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 5, onder a), en artikel 9, lid 1, onder f), van richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (herschikking), en evenmin de verplichtingen is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 19, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

(¹) PB 2006, L 204, blz. 23.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de cour d'appel de Mons (België) op 19 maart 2018 — Mydibel SA / Belgische Staat

(Zaak C-201/18)

(2018/C 182/18)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour d'appel de Mons

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Mydibel SA

Verwerende partij: Belgische Staat

Prejudiciële vraag

Moeten de artikelen 14, 15, 168, 184, 185, 187 en 188 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (¹) aldus worden uitgelegd en toegepast dat er sprake is van een herziening/regularisatie van de btw op een onroerend investeringsgoed die oorspronkelijk correct is afgetrokken, wanneer dit onroerend investeringsgoed het voorwerp was van een „sale-and-lease-back”-transactie (lease-backovereenkomst), gelet op het volgende:

- de „sale-and-lease-back” bestaat uit de gecombineerde en gelijktijdige verlening van een recht op erfpacht (een tijdelijk zakelijk recht) door de belastingplichtige aan twee financiële instellingen en een leasing door deze twee financiële instellingen aan de belastingplichtige;
- deze „sale-and-lease-back”-transactie vormt een zuiver financiële transactie teneinde de liquiditeit van de belastingplichtige te verhogen;
- de „sale-and-lease-back”-transactie (lease-backovereenkomst) was niet aan btw onderworpen;
- het onroerend investeringsgoed is in eigendom van de belastingplichtige gebleven en is zowel vóór als na de transactie op ononderbroken en duurzame wijze voor de belastbare activiteit van de belastingplichtige gebruikt.

Is een uitlegging en toepassing van bovengenoemde bepalingen die leidt tot een herziening/regularisatie van de oorspronkelijk afgetrokken btw in overeenstemming met het beginsel van de neutraliteit van de btw en/of het beginsel van gelijke behandeling?

⁽¹⁾ PB L 347, blz. 1.

Beroep ingesteld op 23 maart 2018 — Europese Commissie / Republiek Polen

(Zaak C-206/18)

(2018/C 182/19)

Procestaal: Pools

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Polen

Conclusies

- vaststellen dat de Republiek Polen door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2014/26/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het collectieve beheer van auteursrechten en naburige rechten en de multiterritoriale licentieverlening van rechten inzake muziekwerken voor het online gebruik ervan op de interne markt ⁽¹⁾, althans door deze bepalingen in elk geval niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 43 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Republiek Polen overeenkomstig artikel 260, lid 3, VWEU vanaf de dag waarop in deze zaak uitspraak wordt gedaan een dwangsom opleggen van 87 612 EUR per dag, vanwege het niet-nakomen van haar verplichting tot mededeling van maatregelen ter omzetting van richtlijn 2014/26/EU, en
- de Republiek Polen verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Op grond van artikel 43, lid 1, van richtlijn 2014/26/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het collectieve beheer van auteursrechten en naburige rechten en de multiterritoriale licentieverlening van rechten inzake muziekwerken voor het online gebruik ervan op de interne markt waren de lidstaten verplicht uiterlijk 10 april 2016 de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in te voeren die nodig zijn om aan die richtlijn te voldoen. Zij dienden de Commissie hiervan onverwijld in kennis te stellen.

Op 22 november 2017 heeft de Republiek Polen drie bestaande wetten aan de Commissie medegedeeld, welke richtlijn 2014/26/EU slechts gedeeltelijk omzetten. Aangezien de Republiek Polen nog niet alle nodige bepalingen in de Poolse wetgeving heeft opgenomen, noch deze bepalingen in werking heeft doen treden, heeft de Commissie de zaak aanhangig gemaakt bij het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Met haar beroep vordert de Commissie dat aan de Republiek Polen een dwangsom wordt opgelegd van 87 612 EUR per dag met ingang van de dag waarop in deze zaak uitspraak wordt gedaan. Bij de vaststelling van dit bedrag is rekening gehouden met de ernst van de niet-nakoming, de duur van de niet-nakoming en de noodzaak van een afschrikkende werking.

⁽¹⁾ PB 2014, L 84, blz. 72.

Hogere voorziening ingesteld op 27 maart 2018 door Électricité de France (EDF) tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 16 januari 2018 in zaak T-747/15, EDF / Commissie

(Zaak C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Électricité de France (EDF) (vertegenwoordiger: M. Debroux, avocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Franse Republiek

Conclusies

Primair:

- het bestreden arrest vernietigen;
- uitspraak doen op het beroep in eerste aanleg door het toe te wijzen, en aldus artikelen 1 tot en met 5 van besluit (EU) 2016/154 van de Commissie van 22 juli 2015 betreffende steunmaatregel SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾ nietig verklaren;

Subsidiair:

- definitief uitspraak doen op het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel van het beroep in eerste aanleg, dit eerste onderdeel van het tweede middel toewijzen en diensgevolge oordelen dat het beginsel van de marktdeelnemer in een markteconomie van toepassing is op de litigieuze maatregel;
- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht in een andere samenstelling, opdat het uitspraak doet op de andere middelen en argumenten die door rekwirante zijn uiteengezet in haar verzoekschrift van 22 december 2015, en de beslissing over de kosten in eerste aanleg aanhouden;

Meer subsidiair:

de zaak terugverwijzen naar het Gerecht in een andere samenstelling, opdat het uitspraak doet op alle middelen en argumenten die door rekwirante zijn uiteengezet in haar verzoekschrift van 22 december 2015 (inclusief de subsidiair aangevoerde middelen), en de beslissing over de kosten in eerste aanleg aanhouden;

En in ieder geval:

- de Commissie verwijzen in de kosten van de onderhavige hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert rekwirante primair vier middelen en subsidiair één middel aan.

Het eerste middel betreft de miskenning van het gezag van gewijsde van het arrest van het Gerecht van 15 december 2009, EDF/Commissie (T-156/04). Het bestreden arrest kwalificeert de litigieuze maatregel als een vermeende belastingvrijstelling, in weerwil van het in dezelfde zaak gewezen arrest van 15 december 2009, waarin deze benadering uitdrukkelijk was verworpen. Ter onderbouwing van dit verschil in de kwalificatie van de litigieuze maatregel, lijkt het bestreden arrest ten onrechte impliciet te steunen op de noodzaak om het arrest van 15 december 2009 te interpreteren „in het licht” van het bevestigend arrest van het Hof van 5 juni 2012 (C-124/10 P). In dat arrest heeft het Hof zich echter niet uitgesproken over de kwalificatie van de litigieuze maatregel, wat een feitelijke vaststelling betreft.

Het tweede middel betreft een onjuiste opvatting van het voor het Gerecht overgelegde bewijsmateriaal. Dit materiaal beschrijft de daadwerkelijk geïmplementeerde herstructureringsmaatregel van het kapitaal van EDF en kan niet als grond dienen voor de door het Gerecht vastgestelde vermeende belastingvrijstelling.

Het derde middel betreft een onjuiste opvatting van de aard en reikwijdte van de plicht tot een zorgvuldig en onpartijdig onderzoek die door recente rechtspraak van het Hof is opgelegd, in het bijzonder in het arrest Frucona Košice van 20 september 2007 (C-300/16 P), waarover evenwel schriftelijke opmerkingen waren ingediend bij het Gerecht.

Het vierde middel betreft schending van de motiveringsplicht door het Gerecht, met betrekking tot zowel de kwalificatie van de betrokken maatregel, als het verzuim om de door rekwirante op basis van het arrest Frucona Košice aangevoerde argumenten te behandelen.

Tot slot betreft een subsidiair aangevoerd middel de onjuiste rechtsopvatting bij de kwalificatie van de vermeende steun als nieuwe steun, terwijl deze had moeten worden aangemerkt als bestaande steun.

⁽¹⁾ PB 2016, L 34, blz. 152.

Hogere voorziening ingesteld op 9 april 2018 door de Italiaanse Republiek tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 25 januari 2018 in zaak T-91/16, Italië / Commissie

(Zaak C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirante: Italiaanse Republiek (vertegenwoordigers: G. Palmieri, gemachtigde, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

De Italiaanse Republiek verzoekt het Hof:

- het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 25 januari 2018 (waarvan haar op 29 januari 2018 is kennisgegeven) in zaak T-91/16 overeenkomstig de artikelen 56 en 58 van het Statuut van het Hof van Justitie te vernietigen. Bij dat arrest heeft het Gerecht haar beroep verworpen strekkende tot nietigverklaring van besluit C(2015) 9413 van de Commissie van 17 december 2015 (met kennisgeving op 18 december 2015) betreffende de vermindering van de bijstand van het Europees Sociaal Fonds voor het operationeel programma voor de regio Sicilië, in het kader van het communautaire bestek voor structurele bijstandsverlening in de Italiaanse regio's die onder doelstelling nr. 1 (POR Sicilia 2000-2006) vallen. De Italiaanse Republiek verzoekt het Hof tevens dat besluit nietig te verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

De Italiaanse Republiek heeft bij het Hof hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van 25 januari 2018 in zaak T-91/16, waarbij het Gerecht van de Europese Unie het beroep heeft verworpen dat zij had ingesteld tegen **besluit C(2015)9413 van de Commissie van 17 december 2015 (met kennisgeving op 18 december 2015) betreffende de vermindering van de bijstand van het Europees Sociaal Fonds voor het operationeel programma voor de regio Sicilië, in het kader van het communautaire bestek voor structurele bijstandsverlening in de Italiaanse regio's die onder doelstelling nr. 1 (POR Sicilia 2000-2006) vallen.**

Eerste middel: schending van artikel 39 van verordening nr. 1260/99 ⁽¹⁾, de artikelen 4, 6 en 10 van verordening nr. 438/2001 ⁽²⁾, artikel 317 VWEU en de regels inzake de bewijslast

Het Gerecht is eraan voorbijgegaan dat blijkens de door hem vastgestelde feiten zelf de audit die in 2008 door de Commissie opnieuw is uitgevoerd, betrekking had op uitgaven die in 2005 en 2006 al waren gecontroleerd in het kader van een met goed gevolg afgesloten audit, zonder dat er zich nieuwe feiten hadden voorgedaan.

Tweede middel: schending van artikel 39 van verordening nr. 1260/99, artikel 100 van verordening nr. 1083/2006 ⁽³⁾, artikel 145 van verordening nr. 1303/2013 ⁽⁴⁾ en de beginselen van behoorlijk bestuur, hoor en wederhoor en gewettigd vertrouwen

Het Gerecht heeft geoordeeld dat het gerechtvaardigd was dat de procedure voor financiële correcties alles bij elkaar meer dan zeven jaar heeft geduurd, maar heeft daar geen redenen voor gegeven. In die periode is de Commissie in wezen zo te werk gegaan dat de dwingende termijn van zes maanden waarover zij vanaf de hoorzitting beschikt om het eindbesluit vast te stellen, is ingegaan op een door haar discretionair bepaald tijdstip, en heeft zij bijgevolg het dwingend karakter van die termijn ondermijnd.

Derde middel: schending van artikel 39, leden 2 en 3, van verordening nr. 1260/99 en artikel 10 van verordening nr. 438/2001. Onjuiste voorstelling van de feiten

Het Gerecht heeft vastgesteld dat er in casu een wezenlijk verschil was in het foutenpercentage naargelang het ging om de periode vóór dan wel na 31 december 2006 en naargelang de uitgaven waren gedaan voor „coherente” projecten dan wel voor andere projecten. Het heeft evenwel op onrechtmatige wijze een correctie als juist aangemerkt die is doorgevoerd op basis van extrapolatie van één enkel foutenpercentage, namelijk 32,65 %, waarvan zonder onderscheid werd uitgegaan voor alle programmeringsjaren en alle soorten projecten. Aldus is inbreuk gemaakt op de beginselen van evenredigheid van de correcties en van representativiteit van de monsters.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de structuurfondsen (PB 1999, L 161, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 438/2001 van de Commissie van 2 maart 2001 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad met betrekking tot de beheers- en controlesystemen voor uit de structuurfondsen toegekende bijstand (PB 2001, L 63, blz. 21).

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad van 11 juli 2006 houdende algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1260/1999 (PB 2006, L 210, blz. 25).

⁽⁴⁾ Verordening (EU) nr. 1303/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 houdende gemeenschappelijke bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds, het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij en algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad (PB 2013, L 347, blz. 320).

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 11 april 2018 — H / Raad

(Zaak T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

(„Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid — Nationaal ambtenaar gedetacheerd bij de EUPM in Bosnië en Herzegovina — Besluit tot overplaatsing — Bevoegdheid van het hoofd van de EUPM tot overplaatsing van een gedetacheerd nationaal ambtenaar — Motiveringsplicht — Misbruik van bevoegdheid — Kennelijk onjuiste beoordeling — Psychisch geweld”)

(2018/C 182/22)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: H (vertegenwoordiger: M. Velardo, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: A. Vitro en F. Naert, gemachtigden)

Voorwerp

In de eerste plaats een verzoek op grond van artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van, ten eerste, het besluit van 7 april 2010, ondertekend door het hoofd Personeelszaken van de politiemissie van de Europese Unie (EUPM) in Bosnië en Herzegovina, waarbij verzoekster is overgeplaatst naar de post „Criminal Justice Adviser — Prosecutor” bij het regionale bureau te Banja Luka (Bosnië en Herzegovina) en, ten tweede, het besluit van 30 april 2010, ondertekend door het hoofd van de missie als bedoeld in artikel 6 van besluit 2009/906/GBVB van de Raad van 8 december 2009 inzake de politiemissie van de Europese Unie (EUPM) in Bosnië en Herzegovina (BiH) (PB 2009, L 322, blz. 22), waarbij het besluit van 7 april 2010 is bevestigd, en, in de tweede plaats, een vordering tot vergoeding van de schade die verzoekster stelt te hebben geleden

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) H wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 221 van 14.8.2010.

Arrest van het Gerecht van 10 april 2018 — Alcogroup en Alcodis/Commissie

(Zaak T-274/15) ⁽¹⁾

(„Beroep tot nietigverklaring — Concurrentie — Kartels — Markten voor bio-ethanol en ethanol — Administratieve procedure — Beschikking waarbij een inspectie wordt gelast — Controlebevoegdheden van de Commissie — Bescherming van het vertrouwelijke karakter van de communicatie tussen advocaten en cliënten — Documenten die na een vorige inspectie zijn uitgewisseld — Weigering van de Commissie om de betrokken inbreukprocedures op te schorten — Niet voor beroep vatbare handeling — Niet-ontvankelijkheid”)

(2018/C 182/23)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: Alcogroup (Brussel, België) en Alcodis (Brussel) (vertegenwoordigers: P. de Bandt, J. Dewispelaere en J. Probst, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka en F. Jimeno Fernández, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verzoekende partijen: Orde van Vlaamse Balies (Brussel) (vertegenwoordigers: aanvankelijk T. Bontinck en P. Goffinet, vervolgens F. Wijckmans, S. Engelen en S. De Keer, advocaten), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Brussel) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, A. Guillaume en P. Goffinet, advocaten), en Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Brussel) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, A. Guillaume en P. Goffinet, advocaten)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU, strekkende tot nietigverklaring van besluit C(2015) 1769 final van de Commissie van 12 maart 2015, dat gericht is tot Alcogroup alsook tot alle vennootschappen die rechtstreeks of onrechtstreeks door haar worden gecontroleerd, waaronder Alcodis, welk besluit betrekking heeft op een procedure die gebaseerd is op artikel 20, lid 4, van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad (AT.40244 — Bioethanol), en van de brief van de Commissie aan Alcogroup van 8 mei 2015 in het kader van de onderzoeken AT.40244 — Bioethanol en AT.40054 — Oil and Biofuel Markets.

Dictum

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 2) Alcogroup en Alcodis worden verwezen in hun eigen kosten en in die van de Europese Commissie, daaronder begrepen de kosten van de procedure in kort geding.
- 3) De Orde van Vlaamse Balies, de Ordre des barreaux francophones et germanophone en de Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles zullen hun eigen kosten in de onderhavige procedure dragen.

⁽¹⁾ PB C 279 van 24.8.2015.

Beschikking van de president van het Gerecht van 22 maart 2018 — Valencia Club de Fútbol/ Commissie

(Zaak T-732/16 R)

(„Kort geding — Staatssteun — Steun van Spanje aan bepaalde betaaldvoetbalclubs — Overheidsgarantie van een overheidsinstantie — Besluit waarbij de steun onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging — Geen spoedeisendheid”)

(2018/C 182/24)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Valencia Club de Fútbol, S.A.D. (Valencia, Spanje) (vertegenwoordigers: J. García-Gallardo Gil-Fournier en A. Guerrero Righetto, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Luengo, B. Stromsky en P. Němečková, gemachtigden)

Interveniënt aan de zijde van verzoekende partij: Koninkrijk Spanje (vertegenwoordiger: A. Gavela Llopis, gemachtigde)

Voorwerp

Verzoek krachtens de artikelen 278 en 279 VWEU tot opschorting van de tenuitvoerlegging van besluit (EU) 2017/365 van de Commissie van 4 juli 2016 betreffende de staatssteun SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) van Spanje ten gunste van Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva en Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (PB 2017, L 55, blz. 12)

Dictum

- 1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.

- 2) De beschikking van 10 november 2016, Valencia Club de Fútbol/Commissie (T-732/16 R), wordt ingetrokken.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Beschikking van de president van het Gerecht van 22 maart 2018 — Hércules Club de Fútbol/Commissie

(Zaak T-766/16 R)

(„Kort geding — Staatssteun — Steun van Spanje aan bepaalde betaaldvoetbalclubs — Overheidsgarantie van een overheidsinstantie — Besluit waarbij de steun onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging — Geen spoedeisendheid”)

(2018/C 182/25)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Hércules Club de Fútbol, S.A.D. (Alicante, Spanje) (vertegenwoordigers: S. Rating en Y. Martínez Mata, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Luengo, B. Stromsky en P. Němečková, gemachtigden)

Interveniënt aan de zijde van verzoekende partij: Koninkrijk Spanje (vertegenwoordiger: A. Gavela Llopis, gemachtigde)

Voorwerp

Verzoek krachtens de artikelen 278 en 279 VWEU tot opschorting van de tenuitvoerlegging van besluit (EU) 2017/365 van de Commissie van 4 juli 2016 betreffende de staatssteun SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) van Spanje ten gunste van Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva en Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (PB 2017, L 55, blz. 12)

Dictum

- 1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.
- 2) De beschikking van 11 november 2016, Hércules Club de Fútbol/Commissie (T-766/16 R), wordt ingetrokken.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Beschikking van het Gerecht van 21 maart 2018 — Eco-Bat Technologies e.a./Commissie

(Zaak T-361/17) ⁽¹⁾

(„Beroep tot nietigverklaring — Mededingingsregelingen — Markt van de recycling van accu's — Besluit tot rectificatie van een besluit waarbij een inbreuk op artikel 101 VWEU wordt vastgesteld en geldboeten worden opgelegd — Beroepstermijn — Aanvang — Tardiviteit — Niet-ontvankelijkheid”)

(2018/C 182/26)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Verenigd Koninkrijk), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Duitsland) en Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Frankrijk) (vertegenwoordigers: M. Brealey, QC, I. Vandenborre en S. Dionnet, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski en J. Szczodrowski, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU, ten eerste tot nietigverklaring van besluit C(2017) 900 final van de Commissie van 8 februari 2017 inzake een procedure op grond van artikel 101 VWEU (zaak AT.40018 — Recycling van accu's), zoals gerectificeerd bij besluit C(2017) 2223 final van de Commissie van 6 april 2017, en ten tweede tot vermindering van de aan verzoeksters opgelegde geldboete

Dictum

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 2) *Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH en Société traitements chimiques des métaux (STCM)* worden verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 318 van 25.9.2017.

Beschikking van het Gerecht van 21 maart 2018 — UD / Commissie

(Zaak T-574/17) ⁽¹⁾

(„Openbare dienst — Begunstigde van een overlevingspensioen — Sociale zekerheid — Afwijzing van een verzoek om voorafgaande toestemming met het oog op de verkrijging van vergoeding van bepaalde ziektekosten — Nieuw verzoek — Louter bevestigend besluit — Beroepstermijn — Niet-ontvankelijkheid”)

(2018/C 182/27)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: UD (vertegenwoordigers: S. Orlandi en T. Martin, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Bohr en M. Mensi, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 270 VWEU, strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie houdende weigering om verzoekster voorafgaande toestemming te verlenen met het oog op de verkrijging van vergoeding van bepaalde ziektekosten

Dictum

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 2) UD wordt verwezen in haar eigen kosten en in de kosten van de Europese Commissie.

⁽¹⁾ PB C 369 van 30.10.2017.

Beroep ingesteld op 24 januari 2018 — Giove Gas/EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Zaak T-34/18)

(2018/C 182/28)

Taal van het verzoekschrift: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Giove Gas Srl (Tarquinia, Italië) (vertegenwoordigers: A. Bergonzini en F. Dinelli, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Parijs, Frankrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met de wordelementen „KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA” — inschrijvingsaanvraag nr. 14 740 559

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 27 november 2017 in zaak R 1271/2017-2

Conclusies

- de bestreden beslissing volledig hervormen;
- gelasten dat het merk wordt geregistreerd.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 1001/2017.

Beroep ingesteld op 5 maart 2018 — Szegedi / Parlement

(Zaak T-135/18)

(2018/C 182/29)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Szegedi Csanád (Boedapest, Hongarije) (vertegenwoordiger: Bodó Kristóf, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- Debetnota nr. 2017-1635 van de secretaris-generaal van het Europees Parlement nietig verklaren;
- het besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 30 november 2017 tot terugvordering van 264 196,11 EUR nietig verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker zeven middelen aan.

1. Eerste middel: in het besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement zijn de conclusies betreffende de vergoeding van de reiskosten en van kosten van de geaccrediteerde parlementaire medewerkers in strijd met de objectieve realiteit. Verzoeker vraagt alleen vergoeding van de reiskosten in de gevallen waarin hij daarop recht had overeenkomstig het bepaalde in besluit nr. 2009/C 159/01 van het Bureau van het Europees Parlement houdende de uitvoeringsbepalingen van het Statuut van de leden van het Europees Parlement.

De geaccrediteerde parlementaire medewerkers naar wie wordt verwezen in het besluit, die in een contractuele verhouding tot het Europees Parlement staan, voeren ondersteunende taken uit om verzoekers functie van parlements lid in Brussel en in Straatsburg te verlichten.

2. Tweede middel: schending van het beginsel van equality of arms

Verzoeker had geen toegang tot de bewijzen die de feiten in het besluit van de secretaris-generaal staven. Hoewel hij schriftelijk daarom had verzocht, heeft de secretaris-generaal die bewijzen niet toegezonden, waardoor hij op geen enkel moment opmerkingen over de inhoud ervan heeft kunnen maken. Voor zover het besluit van de secretaris-generaal is gebaseerd op de debetnota, als rechtshandeling die verzoeker raakt, is dit vastgesteld in strijd met de beginselen van een onpartijdige en billijke procedure, van equality of arms en met de rechten van verweer van verzoeker.

3. Derde middel: het besluit van de secretaris-generaal geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de bewijslast. Anders dan in het besluit van de secretaris-generaal is gesteld, kunnen de argumenten die zijn uiteengezet in punt 54 van het arrest van het Gerecht van 10 oktober 2014, Marciani/Parlement (T-479/13), niet relevant worden beschouwd in deze zaak, juist omdat in het geval van het parlementslid Marciani de zogeheten KV-regeling [regeling betreffende de kosten en vergoedingen van de leden van het Parlement] moest worden toegepast, terwijl tijdens het mandaat van verzoeker als parlementslid verordening (EG) nr. 160/2009 van de Raad reeds van kracht was.

4. Vierde middel: ontbreken van een rechtsgrondslag voor de terugvordering van de aan de geaccrediteerde parlementaire medewerkers betaalde vergoeding. Dit middel bestaat uit twee onderdelen:

Het eerste onderdeel van het vierde middel is erop gebaseerd dat er geen juridisch verband bestaat tussen verzoeker en het Europees Parlement. Sinds de inwerkingtreding van verordening (EG) nr. 160/2009 staat het Europees Parlement, en niet het parlementslid, in een rechtsverhouding met de geaccrediteerde parlementaire medewerker en het Europees Parlement vergoedt niet de kosten maar betaalt een bezoldiging. Wat de overeenkomstige arbeidsverhouding met de geaccrediteerde parlementaire medewerkers betreft, staat verzoeker in geen enkele contractuele verhouding met het Europees Parlement. Het Europees Parlement heeft verzoeker niet de desbetreffende bezoldiging voor de geaccrediteerde parlementaire medewerker betaald. Bij het ontbreken van een rechtsverhouding en een rechtsgrondslag, kan er op verzoeker geen enkele verplichting tot terugbetaling aan het Europees Parlement rusten.

Het tweede onderdeel van het vierde middel is erop gebaseerd dat de activiteiten buiten de dienstverrichting van de geaccrediteerde parlementaire medewerkers niet tot een recht op terugvordering van de betaalde bezoldiging leiden. Artikel 12 van het Ambtenarenstatuut van de Europese Unie verbiedt niet dat activiteiten worden verricht buiten de dienst, maar vereist alleen dat daarvoor toestemming wordt verkregen van de tot aanstelling bevoegde autoriteit. Voor het geval echter niet om toestemming is verzocht, bevat de regeling geen sancties in de vorm van volledige terugbetaling van de betaalde bezoldiging.

5. Vijfde middel: verbod om met terugwerkende kracht een voorschrift toe te passen waarbij een verplichting wordt ingesteld. Punt 8 van het besluit van de secretaris-generaal verwijst als rechtsgrondslag voor de bereikte conclusie naar artikel 39 bis van de uitvoeringsbepalingen, hoewel besluit nr. 2015/C 397/03 van het bureau van het Europees Parlement tot wijziging van de bepalingen ter uitvoering van het Statuut van de leden van het Europees Parlement, van toepassing is vanaf 1 januari 2016, zodat het niet relevant kan zijn in het onderhavige geding.

6. Zesde middel: niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van het evenredigheidsbeginsel wat betreft de bepaling van het bedrag. De omvang van het teruggevorderde bedrag is niet in detail gerechtvaardigd, ook niet middels een berekeningsmethode, en veronderstelt dat de parlementaire medewerker helemaal niet voor verzoeker heeft gewerkt.

7. Zevende middel: de beoordeling van het bewijsstuk voor de datum van de reis, gevoegd bij de vergoeding van de reiskosten, is gemaakt los van het doel ervan, en daaruit is een ongefundeerde conclusie getrokken.

Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Chrysses Demetriades & Co. en Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Raad e.a.

(Zaak T-198/18)

(2018/C 182/30)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Cyprus), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (vertegenwoordiger: P. Tridimas, Barrister)

Verwerende partijen: Raad van de Europese Unie, Europese Commissie, Europese Centrale Bank, Eurogroep en Europese Unie

Conclusies

De verzoekende partijen verzoeken het Gerecht:

- de verwerende partijen te veroordelen tot betaling aan verzoekende partijen van de bedragen die zijn vermeld in de bij dit verzoekschrift gevoegde lijst, vermeerderd met rente vanaf 26 maart 2013 tot aan het arrest van het Gerecht, en
- de verwerende partijen te verwijzen in de kosten.

Subsidiair verzoeken de verzoekende partijen het Gerecht:

- te verklaren dat de Europese Unie en/of de verwerende instellingen niet-contractueel aansprakelijk zijn;
- te bepalen welke procedure moet worden gevolgd om de door verzoekende partijen daadwerkelijk geleden vergoedbare schade vast te stellen, en
- de verwerende partijen te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan, die in wezen identiek zijn aan of vergelijkbaar zijn met die welke zijn aangevoerd in zaak T-197/18, *JV Voscé e.a. / Raad e.a.*

Beroep ingesteld op 23 maart 2018 — VQ / ECB

(Zaak T-203/18)

(2018/C 182/31)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: VQ (vertegenwoordiger: G. Cahill, barrister)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

- besluit SNC-2016-0026 van de Europese Centrale Bank van 14 maart 2018 nietig verklaren krachtens artikel 263 VWEU;

- op grond van artikel 277 VWEU vaststellen dat artikel 18, lid 6, van de SSM-verordening ⁽¹⁾ onrechtmatig is, en derhalve voorgenoemd besluit nietig verklaren; en
- de ECB verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel: schending door de ECB van artikel 18, lid 1, van de SSM-verordening en artikel 49, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, door een administratieve geldelijke sanctie op te leggen op grond van een rechtskader dat is gebaseerd op niet rechtstreeks toepasselijk Unie- en nationaal recht.
 - Verzoekster stelt dat haar wederinkopen van eigen aandelen tussen 1 januari 2014 en 31 december 2015 niet in strijd zijn met artikelen 77, onder a) en 78 van verordening nr. 575/2013 ⁽²⁾, aangezien de kapitaalinstandhoudingsbuffer vóór 1 januari 2016 nog niet van kracht was, noch was vastgesteld.
 - Zolang het besluit van de ECB wordt gebaseerd op de regels aangaande de kapitaalinstandhoudingsbuffer in richtlijn 2013/36 ⁽³⁾, die tot 1 januari 2016 niet bindend, niet van kracht en niet vastgesteld waren, stelt verzoekster dat de ECB een administratieve geldelijke sanctie heeft opgelegd zonder dat er daarvoor een rechtstreeks toepasselijke regel van Unie- en nationaal recht bestond.
 - Het bestreden besluit is aldus in strijd met artikel 18, lid 1, van de SSM-verordening en in het bijzonder met het legaliteitsbeginsel, zoals vervat in artikel 49, lid 1, van het Handvest van de grondrechten.
2. Tweede middel: schending door de ECB van artikel 132, lid 1, onder b), van verordening 468/2014 ⁽⁴⁾, voor zover werd gelast de administratieve geldelijke sanctie niet-geanonimiseerd te publiceren.
3. Derde middel: artikel 18, lid 6 van de SSM-verordening is onrechtmatig en in strijd met artikel 263, zesde alinea, VWEU, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, aangezien het een plicht tot het publiceren van een administratieve geldelijke sanctie oplegt, ongeacht het feit dat verzoekster voornemens was om beroep in te stellen bij het Gerecht binnen de termijnen van artikel 263, zesde alinea, VWEU.
 - Door een regel als artikel 18, lid 6, van de SSM-verordening op te stellen, ontnemt de Raad de in artikel 263, zesde alinea, VWEU vastgelegde termijn van twee maanden aan eenieder die beroep zou willen instellen tegen het besluit om een administratieve geldelijke sanctie niet te anonimiseren.
 - De bestreden bepaling wijkt af van de termijn van twee maanden voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring, en kent de ECB de unilaterale bevoegdheid toe om vast te stellen op welk moment een kredietinstelling een vordering moet instellen.
 - Terwijl de ECB de bevoegdheid heeft om de administratieve geldelijke sanctie te publiceren, moet de betrokken kredietinstelling reeds voordat de ECB hiertoe besluit beroep instellen. Deze situatie brengt een onredelijke rechtsonzekerheid met zich mee voor de kredietinstelling, waardoor uiteindelijk haar mogelijkheid om beroep in te stellen kan worden beperkt en haar fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte wordt geschonden.

- Dientengevolge is artikel 18, lid 6, van de SSM-verordening in strijd met artikel 263, zesde alinea, VWEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten.
- Aangezien de ECB het recht van verzoekster op een doeltreffende voorziening in rechte heeft aangetast, dient het bestreden besluit nietig te worden verklaard.

- (¹) Verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad van 15 oktober 2013 waarbij aan de Europese Centrale Bank specifieke taken worden opgedragen betreffende het beleid inzake het prudentieel toezicht op kredietinstellingen (PB 2013, L 287, blz. 63).
- (²) Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 (PB 2013, L 176, blz. 1).
- (³) Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PB 2013, L 176, blz. 338).
- (⁴) Verordening (EU) nr. 468/2014 van de Europese Centrale Bank van 16 april 2014 tot vaststelling van een kader voor samenwerking binnen het Gemeenschappelijk Toezichtsmechanisme tussen de Europese Centrale Bank en nationale bevoegde autoriteiten en met nationale aangewezen autoriteiten (ECB/2014/17) (PB 2014, L 141, blz. 1).

Beroep ingesteld op 30 maart 2018 — Piaggio & C./EUIPO — Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)

(Zaak T-219/18)

(2018/C 182/32)

Taal van het verzoekschrift: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Italië) (vertegenwoordiger: F. Jacobacci, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou City, China)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken model: Uniemodel 1 783 655-0002

Bestreden beslissing: beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 19 januari 2018 in zaak R 1496/2015-3

Conclusies

- de bestreden beslissing nietig verklaren;
- verklaren dat Uniemodel 1 783 655-0002 dat eigendom is van de houder, nietig is om de in het onderhavige beroep uiteengezette redenen;
- verweerder en de houder overeenkomstig artikel 190 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht verwijzen in de kosten van de procedure voor de kamer van beroep;
- het EUIPO en, in voorkomend geval, de interveniërende partij verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure.

Aangevoerde middelen

- Onjuiste uitlegging en toepassing van artikel 6 van verordening nr. 6/2002;
- Schending van artikel 25, lid 1, onder e), van verordening nr. 6/2002;
- Schending van artikel 25, lid 1, onder f), van verordening nr. 6/2002.

Beroep ingesteld op 5 april 2018 — Transtec / Commissie**(Zaak T-228/18)**

(2018/C 182/33)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Transtec (Brussel, België) (vertegenwoordigers: L. Levi en N. Flandin, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond verklaren

en bijgevolg:

- het besluit van 26 maart 2018, waarbij de Europese Commissie de inschrijving van het consortium — dat voor perceel nr. 3 wordt geleid door verzoekster — in het kader van de aanbesteding „Raamovereenkomst voor de implementatie van externe bijstand 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI)” (hierna: „Aanbesteding”) betreffende een raamovereenkomst voor de verlening van diensten ten behoeve van derde landen die buitenlandse hulp van de EU ontvangen, heeft afgewezen en perceel nr. 3 aan tien andere inschrijvers heeft gegund, nietig verklaren;
- verweerster bij wijze van maatregel tot organisatie van de procesgang (overeenkomstig artikel 55 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht) verzoeken (i) om mededeling van de kenmerken en de voordelen van de 10 voor perceel nr. 3 gekozen inschrijvingen, alsmede van hun scores voor de onderdelen 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 en 1.6 van de post „Algemene opzet en methodologie” („*Global Organisation and Methodology*”), en van de technische („*Technical score*”) en financiële score („*Financial score*”), die de 10 voor perceel nr. 3 gekozen inschrijvingen hebben behaald, en (ii) om overlegging van het gedetailleerde verslag van het evaluatiecomité;
- de schadevordering ten bedrage van 2 400 000 EUR, welk bedrag overeenstemt met de brutomarge, ontvankelijk en gegrond verklaren;
- verweerster verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij zes middelen aan.

1. Het eerste middel berust op schending van artikel 106 van verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie en tot intrekking van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad (PB 2012, L 298, blz. 1; hierna: „financieel reglement”) en van artikel 4 van de instructies aan de inschrijvers („*Instructions to Tenderers*”; hierna: „Instructies”). Volgens verzoekster heeft de Commissie zich schuldig gemaakt aan dergelijke schending, omdat zij een tot één van de opdrachtnemende consortia behorende inschrijver niet heeft uitgesloten wegens onregelmatigheden.

2. Het tweede middel is gebaseerd op een kennelijke beoordelingsfout van de Commissie en op schending van artikel 110, lid 5, van het financieel reglement, van artikel 151 van de gedelegeerde verordening (EU) nr. 1268/2012 van de Commissie van 29 oktober 2012 houdende uitvoeringsvoorschriften voor verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie (PB 2012, L 362, blz. 1; hierna: „toepassingsverordening”), van de uit artikel 41, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) voortvloeiende verplichting tot eerbiediging van het beginsel van behoorlijk bestuur, en van artikel 15, lid 3, van de Instructies, voor zover de Commissie abnormaal lage inschrijvingen onvoldoende zorgvuldig heeft onderzocht.
 3. Het derde middel is ontleend aan schending van de in artikel 113, lid 2, van het financieel reglement omschreven motiveringsplicht en van artikel 161, lid 1, van de toepassingsverordening.
 4. Het vierde middel is gebaseerd op schending van het in artikel 47 van het Handvest vervatte recht op een doeltreffende voorziening in rechte.
 5. Met het vijfde middel voert verzoekster aan dat de onwettigheid van artikel 7 van de Instructies schending van de beginselen van gelijke behandeling, non-discriminatie en het waarborgen van eerlijke concurrentie, en van artikel 102, leden 1 en 2, van het financieel reglement oplevert.
 6. Volgens verzoeksters zesde middel leidt de onwettigheid van artikel 7, lid 3, van de Instructies tot schending van het in artikel 41 van het Handvest vervatte beginsel van behoorlijk bestuur.
-

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL